

USPOREDBA UČINKOVITOSTI RAZLIČITIH ANTI IL-5 BIOLOŠKIH LIJEKOVA U BOLESNIKA S TEŠKOM EOZINOFILNOM ASTMOM LIJEČENIH U TERCIJARNOM CENTRU (REAL-LIFE STUDIJA)

RNJAK D.¹, Štajduhar A.¹, Lampalo M.¹, Ferara N.², Rubil I.¹, Samaržija M.¹, Popović-Grle S.¹

¹ Klinika za plućne bolesti Jordanovac, KBC Zagreb, Zagreb, Croatia
Pulmologija

² OB Šibenik, Šibenik, Croatia
Dermatologija

Objective:

CILJEVI

Poznato je da 3-10% bolesnika s astmom boluje od teške astme. To su oni bolesnici koji unatoč adekvatnoj inhalacijskoj terapiji i primjerenoj suradljivosti ne postižu zadovoljavajuću kontrolu bolesti. U znatnog broja bolesnika etiopatogenetski mehanizam je eozinofilna upala u dišnim putovima. Za ove bolesnike dostupna su tri biološka lijeka s antieozinofilnim učinkom, monoklonska protutijela usmjerena protiv interleukina 5 (IL-5) (reslizumab i mepolizumab), te monoklonsko protutijelo protiv receptora IL 5 (benralizumab). U ovom radu smo usporedili učinke navedene terapije u naših bolesnika.

METODE

Istraživanje je retrospektivna analiza učinkovitosti različite anti-IL5 terapije u bolesnika s teškom eozinofilnom astmom –benralizumaba, mepolizumaba i reslizumaba, liječenih u Klinici za plućne bolesti Jordanovac, KBC Zagreb. Usporedili smo broj akutnih egzacerbacija astme na godišnjoj razini, redukciju oralnih kortikosteroida (OCS), stupanj kontrole astme pomoću testa za kontrolu astme (ACT), plućnu funkciju prije i nakon uvođenja biološke terapije koju su bolesnici dobivali najmanje godinu dana. Kategorijske varijable uspoređene su između grupa koristeći hi kvadrat test. Usporedba pojedinih parametara između vremenskih točaka učinjena je Wilcoxonovim testom za parne uzorke.

REZULTATI

U istraživanje je uključen 41 bolesnik koji je primao biološku terapiju (18 bolesnika na mepolizumabu, 11 bolesnika na benralizumabu i 12 bolesnika na reslizumabu). Medijan dobi bio je 58 godina, većina bolesnika bile su žene (61%). Medijan trajanja terapije bio je 2 godine.

Među antropometrijskim osobinama ispitanika nisu nađene statistički značajne razlike (dob, BMI), kao niti u početnom broju eozinofila i duljini trajanja terapije između sve tri skupine lijeka. Također nije bilo statistički značajne razlike u početnim vrijednostima ACT, FEV1, FeNO i broju egzacerbacija astme, prije uvođenja terapije.

Sva tri lijeka dovela su do značajne redukcije broja egzacerbacija astme ($p < 0.05$), bez statistički značajne razlike između pojedinih skupina lijekova. Također, sva tri lijeka su dovela do značajnog poboljšanja kontrole astme, te poboljšanja vrijednosti FEV1 ($p < 0.05$). Mepolizumab i reslizumab su statistički značajno brže doveli do redukcije doze OCS. Rezultati su pokazali da je mepolizumab doveo do statistički značajnog smanjenja FeNO.

ZAKLJUČAK

Uvođenjem biološke terapije postignut je značajni napredak u kontroli astme bolesnika koji boluju od teške astme. U ovoj retrospektivnoj studiji iz stvarnog života uspoređivali smo učinke tri skupine anti IL-5 lijekova. Rezultati su pokazali da su biološki lijekovi u našoj skupini ispitanika značajno reducirali broj egzacerbacija astme i smanjili korištenje OCS u sve tri skupine lijekova, s tim da je u bolesnika koji su bolovali od težeg oblika bolesti (niže početne vrijednosti FEV1) bio potreban duži vremenski period do redukcije.